

19yy-yy-yy
Christensen, Anna
Christine Libak

Af Lars Henriksen
15. oktober 2011
01:01
Foto: Søren Staal

Fra www.kristeligt-dagblad.dk

Hjemme hos litteraturredaktør på Weekendavisen, Anna Libak, er kønsrollerne ofte byttet om i forholdet til børnene. Det har hun det fint med, og sådan burde flere kvinder have det, mener hun. Her ses hun med børnene Caroline på 2, Carl-Emil på 13 og Kirstine på 17 år.

Min mand er en bedre mor end mig

Alt for få karrierekvinder tør tale åbent om, at prisen for ambitionerne er en overdragelse af store dele af forældreskabet til mændene, mener litteraturredaktør på Weekendavisen Anna Libak. Hun har selv gjort det

Der er egentlig ikke så meget at ræfle om. Siger man som kvinde ja til en stilling, der kræver 50-60 arbejdstimer om ugen, siger man samtidig farvel til at være den primære omsorgsperson for børnene. Og den afsked har de fleste kvindelige ledere i virkeligheden taget for længe siden, for ellers sad de ikke på en toppost, mener litteraturredaktør på Weekendavisen Anna Libak.

Hun er træt af, at så mange kvinder fedter med at sige åbent, hvordan de har valgt at prioritere mellem arbejdsliv og familieliv.

Problemet er, at de færreste kvinder vil indrømme det valg hverken over for sig selv, deres mand eller andre kvinder, fordi de kulturelle normer om, hvad det vil sige at være en god mor, er så enormt stærke. Men de ville gøre deres omgivelser og samfundet en kæmpe tjeneste, hvis de bare erkendte, at de ikke kan det hele. Og at mænd sagtens kan være præcis lige så gode til børneomsorg som kvinderne.

Og tiden er netop nu til den slags erkendelser, mener hun. For køns- og ligestillingsdebatten er igen ved at komme på dagsordenen. Godt hjulpet på vej af et folketingsvalg, der med Helle Thorning-Schmidt (S), Margrethe Vestager (R) og Johanne Schmidt-Nielsen (EL) fik tre kvindelige triumfatorer og dermed gav kvindernes generelle succes et tydeligt ansigt. Den medvind burde bane vejen for en åben debat om, hvad en god mor egentlig er for en størrelse. Lige nu er det nemlig flertallets tyranni, der bestemmer, at en god mor er sådan en, der bager kernespejlboller til hele vuggestuen og lægger kærlighed i hvert et bleskift. Et flertal, der dels består af alle de kvinder, der har så kedeligt et job, at de er nødt til at bruge deres energi på noget andet. Og dels af velhavende kvinder, som finder mere prestige og mening i deres børns absolutte velbefindende end i et lederjob.

Men der er behov for et paradigmeskifte, siger Anna Libak:

Den anden dag, da jeg var i vuggestuen for at hente min toårige, hørte jeg en mor undskylde for, at hun hentede sit barn tre kvarter før lukketid. Normalt plejede hun jo at hente ham meget tidligere. Mænd ville aldrig undskylde på den måde, men kvinder stiller ekstremt hårde krav til sig selv og ikke mindst hinanden. Og de krav defineres af det flertal af kvinder, som ikke har et lederjob, og som finder størstedelen af deres identitet i at være mor. Dem kan ingen karrierekvinder leve op til, og det skaber ofte problemer. De ambitiøse kvinder betaler så prisen ved hele tiden at føle sig utilstrækkelige. Og deres mænd betaler ved at have en indebrændt kone, der nægter at slippe tøjlerne over hjemmet.

Hjemme hos Anna Libak er der for længst vendt op og ned på de traditionelle mønstre i forholdet til børnene. Da hun fødte sit første barn for 17 år siden, var hun hunderød for at skifte barnet, mens det var helt naturligt for hendes mand, som voksede op med en 16 år yngre søster. Tre børn senere har Libak lært det med bleerne, men det er stadig manden, der skifter de fleste. Og det var ham ikke hende der insisterede på det tredje barn. Det fik han på den betingelse, at han tog lang barsel og i øvrigt tog alle nattetjanserne. Det var en selvfølge, at de deltes om resten.

Min mand er en bedre mor end mig. Og det må du gerne bruge som overskrift, for sådan er det, og jeg har aldrig haft et problem med det. Jeg ejer simpelthen ikke den samme tålmodighed som ham. Jeg skinner nok først for alvor som mor, når børnene bliver gamle nok til at diskutere. Måske er det, fordi jeg selv er vokset op med en alenemor og derfor ikke er blevet formet af de traditionelle kønsrollemønstre, siger hun.

Hendes mand er ikke mindre mand af den grund. Faktisk vil kollegerne i Udenrigsministeriet, hvor han er kontorchef, formentlig kalde ham lidt en hård hund, mener hun. Én af hans nuancer er så, at han elsker børn, og han er god til dem på helt andre måder, end mange kvinder er. Det kunne de med fordel tage ved lære af. Dels ved at slappe mere af i moderrollen. Og dels ved at stole på, at deres mænd faktisk også kan alt det bløde.

Feminismen har altid prædikeret, at kvinder kan alt. Men de har glemt at fortælle, at mænd kan det samme. Alt for mange kvinder lever i den illusion, at hvis de ikke kontrollerede hjemmet, ville alting skvatte sammen, siger hun.

Risikoen ved det er til at få øje på. Stadig flere kvinder i Danmark vælger at bo alene og få børn alene, fordi de ikke mener at kunne finde en egnet mand til faderrollen. Og man kan meget vel frygte, at det ender i tyske, russiske og asiatiske tilstande, hvor de veluddannede kvinder i vidt omfang er holdt op med at få børn. Det er ikke godt for menneskeracen, og det er ikke godt for samfundet, siger hun.

Kvinder skal holde op med at gøre sig så mange forestillinger om, hvad kvinder skal være. Der er alligevel alt for mange, der hverken kan eller vil passe ind i den formel. Og det er i øvrigt en alt for gammeldags formel fuld af kvindeligt selvhad. Jeg håber meget på, at de nye, stærke kvinder i spidsen af dansk politik kan være med til at sætte gang i en ny type ligestillingsdebat, der sætter fokus på moderskabets dilemma og på de mange mænd, der også lider under det, siger hun.